

Заява про відновлення втраченого судового провадження у відповідності до ст. 491 проекту кодексу подається тільки до суду, який розглядав справу як суд першої інстанції. Положення про суд, який ще й постановив ухвалу про закриття провадження у справі – вилучено.

У порядку визначення суду, який розглядає питання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду змін не передбачається, як і щодо визначення підсудності судам України цивільних справ з іноземним елементом.

Підсумовуючи наведене, можна дійти висновку, що кардинальних змін в цивільному процесуальному законодавстві на майбутнє не передбачається. Законодавчо пропонуване визначення справ, що віднесені до юрисдикції загальних судів не сприятиме розмежуванню предметної юрисдикції між ними і спеціалізованими судами. Хоча перед оприлюдненням документів (проектів кодексів) координатор Ради з питань судової реформи, заступник глави Адміністрації Президента Олексій Філатов розповідав про намагання максимально детально викласти в правилах юрисдикції, що є в кожному кодексі, ті випадки, які зараз викликають питання [3]. В даному випадку залишається сподіватися на результати обговорення проекту юридичною спільнотою та заявлене його доопрацювання перед розглядом в парламенті. Справжню користь нововведень покаже їх практичне застосування на практиці. І, можливо, це нове вдасться «налаштувати» швидше, ніж старе.

Література

1. Проект цивільного процесуального кодексу України від 22 березня 2017 року №6232 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://jrc.org.ua/steps/step/procesual%27ne_zakonodavstvo.
2. Цивільний процесуальний кодекс України від 18 березня 2004 року № 1618-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1618-15/stru/paran2298#n2298>.
3. Веремко Вілен «Яких коректив зазнає судочинство після прийняття нових кодексів» / Вілен Веремко // газета «Закон і бізнес». – Випуск №11 (1309). – 2017. – 18.03-24.03.

Пузирна Н. С., к.ю.н. (Чернігів, Україна)

АДМІНІСТРАТИВНА ДІЯЛЬНІСТЬ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ПРАЦІ: ВІД ФОРМИ ДО ЗМІСТУ

Конституція України проголошує Україну суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою, де людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю [1]. А визнання, дотримання і захист зазначених прав і свобод є першочерговим обов'язком держави. Становлення

правової держави, забезпечення законних інтересів, прав і свобод громадян можливо лише за ефективною діяльністю державних органів влади.

Поряд з проведеним реформуванням Державної служби України з питань праці більше пильну увагу приділено її діяльності. Створення Державної служби України з питань праці (Держпраці) замість Державної служби гірничого нагляду та промислової безпеки України (Держгірпромнагляд) – це новий якісний етап у розвитку системи державних органів, які уповноважені здійснювати адміністративний захист трудових прав працівників. У здійсненні Державною службою України з питань праці (далі – Держпраці) визначених законодавством України для неї функцій і завдань велику роль відіграє адміністративна діяльність з необхідними для цієї діяльності адміністративно-правовими засобами і методами.

Сучасний стан системи органів, які уповноважені здійснювати адміністративний захист трудових прав працівників, вимагає особливої уваги щодо діяльності, виконання обов'язків, дотримання законності, а також щодо вивчення основних положень нормативно-правових актів і різного кола теоретичних питань, які стосуються діяльності посадових осіб Держпраці, в тому числі форм адміністративної діяльності цієї служби.

Питання про визначення сутності й поняття форм адміністративної діяльності Держпраці протягом усього періоду існування органів, які уповноважені здійснювати адміністративний захист трудових прав працівників, залишається важливим і актуальним. Що ж таке форма адміністративної діяльності Держпраці в чому її суть? Для відповіді на це питання необхідно звернутися до інших категорій і понять. За тлумачним словником С. І. Ожегова: «форма – це спосіб існування змісту» [2]. Іншими словами, форма – це якесь зовнішнє вираження будь-якого предмета, в цьому випадку дій, результатів адміністративної діяльності Держпраці.

Що стосується значення самої адміністративної діяльності Держпраці, то на сьогодні під адміністративною діяльністю Державної служби України з питань праці ми розуміємо виконавчо-розпорядчу (управлінську) діяльність з організації роботи служби і практичного здійснення адміністративно-правовими способами і засобами покладених на неї функцій. Таким чином, адміністративна діяльність Держпраці являє собою самостійну функцію цього органу.

Загалом функції Держпраці можна класифікувати за кількома ознаками. Залежно від мети, на які вони спрямовані, функції можна поділити на внутрішньоорганізаційні і зовнішні. Внутрішньоорганізаційні призначені для забезпечення чіткого і злагодженого функціонування всіх структурних підрозділів, посадових осіб, а також ефективного використання інших сил і засобів. А зовнішні спрямовані на практичне вирішення завдань, що стоять перед Держпраці зовні, що виходять за межі внутрішньоорганізаційної

діяльності. Також функції Держпраці за характером управлінських завдань можна поділити на загальні, спеціальні та забезпечувальні.

До загальних функцій адміністративної діяльності Держпраці відносяться: прогнозування, планування, організація, регулювання, облік, нагляд, контроль.

До забезпечувальних функцій належать: кадрове, фінансове, матеріально-технічне та інше забезпечення адміністративної діяльності.

I, нарешті, спеціальні (основні) функції вказані в Положенні про Державну службу України з питань праці, затвердженому Постановою Кабінету Міністрів України від 11 лютого 2015 р. № 96 [3].

Відповідно до цього Положення основними завданнями Держпраці є: 1) реалізація державної політики у сферах промислової безпеки, охорони праці, гігієни праці, поводження з вибуховими матеріалами, здійснення державного гірничого нагляду, а також з питань нагляду та контролю за додержанням законодавства про працю, зайнятість населення, загальнообов'язкове державне соціальне страхування в частині призначення, нарахування та виплати допомоги, компенсацій, надання соціальних послуг та інших видів матеріального забезпечення з метою дотримання прав і гарантій застрахованих осіб; 2) здійснення комплексного управління охороною праці та промисловою безпекою на державному рівні; 3) здійснення державного регулювання і контролю у сфері діяльності, пов'язаної з об'єктами підвищеної небезпеки; 4) організація та здійснення державного нагляду (контролю) у сфері функціонування ринку природного газу в частині підтримання належного технічного стану систем, вузлів і приладів обліку природного газу на об'єктах його видобутку та забезпечення безпечної і надійної експлуатації об'єктів Єдиної газотранспортної системи.

Функції Держпраці – це напрямки її діяльності, тобто те, чим займається ця служба в особі посадових осіб та інших працівників служби. Ми погоджуємось з думкою Р. М. Самойлюк, що для здійснення функцій, покладених законодавством, необхідно виконувати певні дії в певних сферах діяльності і приймати по них рішення, досягати конкретного результату, іноді шляхом примусу [4, с. 41–46]. З огляду на кількість функцій Держпраці існує і достатня різноманітність дій, спрямованих на їх здійснення, і різноманітність рішень, прийнятих по них. Отже, різноманітність дій, спрямованих на здійснення функцій Держпраці, способи їх виконання і результат, їх зовнішнє вираження і буде формою адміністративної діяльності цієї служби.

Таким чином, враховуючи вищевикладене, доходимо висновку, що форма адміністративної діяльності Державної служби України з питань праці – це зовні виражена група дій, які однорідні за своїм характером і правовою природою, а також результати таких дій, за допомогою яких здійснюються функції, покладені на Держпраці відповідно до чинного законодавства України. Інститут форм адміністративної діяльності Держпраці знаходить своє відображення у

всіх сферах діяльності цієї служби. Ця обставина пов'язана з тим, що свої функції Держпраці виконує кожен день, а форма адміністративної діяльності нерозривно з ними пов'язана.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – №30. – Ст. 141.

2. Ожегов С. И. Толковый словарь русского языка [Электронный ресурс] / С. И. Ожегов, Н. Ю. Шведова. – М.: Азъ, 1992. – Режим доступа : http://www.lib.ru/DIC/OZHEGOW/ozhegow_s_q.txt.

3. Положення про Державну службу України з питань праці [Електронний ресурс] : затв. Постановою Кабінету Міністрів України від 11 лютого 2015 року № 96. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/96-2015-п>.

4. Самойлюк Р.Н. Определяющие факторы эффективности методов осуществления государственной власти / Р.Н. Самойлюк // Юридическая наука и практика: Вестник Нижегородской академии МВД России. – 2014. – № 3 (27). – С. 41–46.

*Пупков А.М. студент (Запоріжжя, Україна)
Наук.кер.: Купін А.П., к.ю.н., доц. (Запоріжжя, Україна)*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ІНОЗЕМЦІВ І ОСІБ БЕЗ ГРОМАДЯНСТВА

Проблеми визначення та регулювання правового статусу іноземців в Україні і українських громадян за межами України набули в останні роки особливої актуальності. З одного боку, це пояснюється тим, що чисельність іноземців, які постійно проживають в Україні, зростає в результаті збільшення рівня відкритості економіки та держави для зарубіжних інвесторів і підприємців, скасування багатьох адміністративних обмежень і заборон для в'їзду і пересування іноземців, довгострокового перебування на території України великої кількості фахівців та працівників з інших країн, а також розвитком туризму та культурних комунікацій у зв'язку із інтегруванням до ЄС.

Після розпаду СРСР мільйони людей, які проживають державах пострадянського простору, стали для України іноземцями. Крім того, через міжнаціональні конфлікти на території колишнього Союзу велика кількість громадян була вимушена полишити території вже незалежних держав і стати біженцями. Переїхавши до України, вони продовжують тривалий час залишатися іноземцями. У той же час, різко зросла і імміграція українських громадян за кордон. Отже, за останній час відбувся ряд кардинальних історико-політичних, міжнародно-правових, соціально-політичних та адміністративно-територіальних змін, внаслідок чого, зрозуміло, виникла потреба не лише у

